

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ За кордоном

Тел. „Свобода“: BErgen 4-0807 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016

FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ФОНДИ НА ПРИМІЩЕННЯ УРЯДУ ПОЗА СТОЛИЦЕЮ

Вашингтон, 30 серпня. — През. Труман звернувся до Конгресу за призначення \$139,800,000 на розсіяння поза Вашингтон 40,000 урядових працівників, приміщених тепер в різних борах у столиці. Фонди мають бути вжиті на побудову урядових будинків у чотирьох осередках у належній віддалі від Вашингтону, щоб їх не могла засягнути атомові бомба. Між поодинокими частинами мають бути побудовані шляхи й інші комунікаційні засоби для доїзду бюрових працівників до праці. „Пропонована програма має стати початком далекосяжного плану для забезпечення постійної праці урядом на випадок необхідності“ — твердить президент.

ПРАВИ І ЛІВІ ЕКСТРЕМІСТИ ВИНУВАТІ В НЕПОСЛУСІ СІ КОНГРЕСОВІ

Після незвичайно бурхливої дискусії палата репрезентативів ухвалила 183 голосами проти 175 призначити винуватим в непослусі Конгресові д-ра Едварда Ромлі, секретаря Комітету Конституційного Уряду. Ця організація вважалася за крайню праву організацію. Ромлі не хотів виявити звідки він дістає фонди на пропаганду. В іншій справі 238 голосами проти 106 призначено винуватим в непослусі Конгресові Вільяма Л. Патерсона, секретаря Конгресу Цивільних Прав. Ця організація записана в департаменті справедливості як підпільна. Обидві організації мають свої бора в домі під ч. 205 1st 42 вулиця в Нью Йорку.

ЖІНКИ ПРОТИ РОЗПУСКИ КОНГРЕСУ

Князь Ірина Федорівна Жіноків Республіканських Клубів вийшла з домаганням, щоб Конгрес не розіслав на вакації, тільки щоб увесь час сидів на нараді в часі національної кризи. „Провідники у Вашингтоні повинні знати, що теперішня війна не є виключно війною мужчін, і тому жінки повинні теж мати голос в складанні програми для перемоги“ — сказала в резолюції. „Коли конгресмени будуть радити у Вашингтоні, жінки самі переведуть передбачену агітацію“ — заявляли промови на конференції, на якій вийшло 500 делегатів з різних штатів.

ТРЕБА 60 МІЛЬЙОНІВ НА КОНТРОЛЬ ПЛАТЕНЬ І ЦІН

През. Труман зажадав від Конгресу ухвалення \$60,000,000 на встановлення адміністрації при контролі робітничих платень, при заведенні стелі на ціни, при ланцюванні харчів. Ці фонди мають бути ухвалені ще заки буде вкінчений законопроект для уповання президента завести згадані контроли. Прибічники прези-

ОСТОРОГА ПРЕЗИДЕНТА ПЕРЕД КОМУНІСТАМИ З НАГОДИ ДНЯ ПРАЦІ

У посланні з нагоди Дня Праці, який припадає на найближчий понеділок, президент Труман оприлюднив звернення до населення з закликом присвятити цей день не тільки на подяку за минуле, але й на передумання завдань, які є перед нами. „Цього року День Праці припадає на героїчні завдання, які ми перебрали на себе разом з іншими націями світу в обороні миру“ — каже президент. „Одного з великих перепон у наших змаганнях з комуністичним рухом, який фальшиво заявляє себе прихильцем робочих мас, а на ділі зводить робітника на невольничий ґрунт, це тільки приїде до влади. Сьогодні цей рух поламав світовий мир і загрожують агресією вільним народам... Доки не будемо мати певних доказів, що нацизми хочуть миру, нам треба розбудовувати виставальні засоби для оборони. Я знаю, що американські робітники, як добрі громадяни, є готові сповити свою частину праці для осягнення наших змагань.“

В АМЕРИЦІ

- Відомий зал Медисон Сквер Гарден в Нью Йорку на віче негетеросексуальних Раді Американо-Справ, яка стоїть під впливом прокомуністичної співака Пола Робсона. Управу доу каже, що не може тепер відступити залу на зібрання підпільних організацій.
- Решник департаменту стеїту у Вашингтоні, Майкл Мек Дермот, служить при ньому вже 30 років. Він почав працювати в уряді від стенографування в воєнних департаменті. Тепер він є асистентом секретаря стеїту.
- Вікторія Кравченко, автора книги „Я вибрав волю“, притримала поліція в Буенос Айрес в Аргентині, коли він виходив з корабля на сушу. Поліція пояснює, що зробила це для його охорони перед комуністами.
- Сховки серед бомбам при шпиталі придумала Міська Комісія Ілюстрацій в Нью Йорку. Це виявилось під дискусією над новими шпитальними будинками.

НОВА МОГУТНЯ ЗБРОЯ ПРОТИ ТАНКІВ, КОРАБЛІВ І ФОРТИФІКАЦІЙ, це ракети, що їх везуть під крилами літаки американської неїлі, типу Корсар Ф4У.

Америка змагає до стримання китайських комуністів від війни

Вашингтон, 30 серпня. — Секретар стеїту Дін Ачесон заявив, що ЗДА пробують відрадити комуністичним китайцям взяти участь у корейській війні. Різними способами вашингтонський уряд доводить, що він не відчуває ворожнечі до китайців і не має заборочних планів на Далекому Сході.

На пресовій конференції Ачесон сказав, що уряд виминає всяких потягнень, які виглядали б на агресію або навіть на провокацію в очак китайців. Що воно так є, доказом на це можуть послужити різні заяви самого президента ЗДА, Незалежно від цієї заяви Ачесона поновилися погослови, що він вилетів до китайського комуністичного уряду відповідну ноту в цій справі через заприязнений уряд чужої країни. Крім того Ачесон пригадав, що хто нападе на Корейську Республіку разом з північними корейцями, допуститься агресії, коли Об'єднані Нації натаврували напад з півночі як агресію.

СОВЕТИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В ГЕНЕРАЛЬНІЙ АСАМБЛЕї ОН.

Лейк Соксес, 31. серпня. — З Москви надійшло повідомлення, що совєтський уряд звернувся до місцевої американської амбасаді за візами на вїзд до Злучених Держав для совєтської делегації на сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, що має початися тут вже наступного місяця. Совєтську делегацію очолюватиме, правдоподібно, міністер закордонних справ Андрей Вичинський, якщо „дозволять на це стан його здоров'я“ — говориться в повідомленні з Москви. В іншому випадку совєтську делегацію очолюватиме відомий на терені О. Н. Андрей Громико. В колах Об'єднаних Націй вважають, що на теперішній Сесії Генеральної Асамблеї Москва схоче звести „останній бій“ за місце для комуністичного Китаю в цій міжнародній організації.

ЗАХІД НЕ ЛЕГКОВАЖИТЬ ЕСПАНИ В ПЛАНХ СПІЛЬНОЇ ОБОРОНИ

Мадрид, 31. серпня. — В міжнародних дипломатичних колах тут не скривається заінтересування можливостями єспанського вкладу в західну оборону. Це зацікавлення диктується не тільки самим стратегічним положенням країни, але й фактом, що Еспанія в потрїб може змобілізувати три мільйони воїнків, що мають не найгіршу оцінку в колах військових фахівців. Стверджується, що Еспанія сама не має можливостей озброїти цю силу, головню в тяжку і модерну зброю, як танки, літаки і т. п.

ПРОФ. І. МАЗЕПА ЗНОВУ ОЧОЛЮЄ ВИКОННИЙ ОРГАН У.Н.РАДИ

Проф. Ісаак Мазепа створив і очолив новий Виконний Орган Української Національної Ради, закінчуючи тим самим затяжну кризу в центральній українському представництві на вигнанні. В повідомленні Президії Української Національної Ради на цю тему подається:

Дня 26-27 серпня відбулося в присутності Президента УНР А. Лівичкомого чергове засідання Президії УНРАди разом з Виконним Органом. Засідання Президії пройшло під знаком успішного завершення формування нового складу Виконного Органу УНРАди під головуванням проф. Д-ра Ісаака Прохоровича Мазепи. Заслухано звіт в. о. Голови Виконного Органу попереднього складу, д-ра Л. Макарушки. По оголошенні декрету Президента про призначення нового Виконного Органу, члени його склали присягу. Після того заслухано експозе голови В. О., проф. Д-ра Ісаака Мазепи, та відбулася широка дискусія щодо напрямків політики Виконного Органу. В дальчих справах Президії схвалила внески Регулярно-Мандатної Комісії про доповнення складу членів Національної Ради представниками поодиноких фракцій замість тих, що вийшли з Європи чи вбули з інших причин. Також було доповнено склад деяких Комісій УНРАди. Президія УНРАди постановила скликати в листопаді 1950 року третю сесію УНРАди для обговорення і вирішення ряду важливих чергових завдань українського Державного Центру. Склад нового Виконного Органу На основі декрету Президента А. Лівичкомого Виконний Орган УНРАди зформовано в такому складі: Голова Виконного Органу — Ісаак Мазепа (УСП). Заступник Голови і Виконуючий обов'язки Керівника Ресорту Закордонних справ — Степан Витвицький (УНДО). Заступник Голови — Іван Вагрянний (УРПД). Заступник Голови і член Виконного Органу для окремих доручень в справах зовнішніх

БИТВА ЗА ПОГАНГ ПЕРЕД ВИРІШЕННЯМ

ЧЕРВОНІ ПРОДОВЖУЮТЬ НАСТУП, НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ВЕЛИЧЕЗНІ ВТРАТИ

Токіо, 31. серпня. — Сьогодні вранці на східній ділянці корейського фронту з цілою силою продовжувалася битва за Поганг. Червоні війська, що одержують постійні підкріплення з півночі і сходу, продовжують наступати, не зважаючи на величезні втрати. Американський розвідці відомо, що місцеві більшовицькі командири дістали наказ здобути Поганг „за всяку ціну“ сьогодні рано. Вони вже „всяку ціну“ заплатили, але самого міста ще не здобули. Південно-корейським оборонцям успішно допомагає держити напасників у відповіді з'єднання американської авіації та артилерії альянських морських збройних сил, що дном віддаленні від беребжея, утруднюючи цим наступ на місто. З останніх фронтowych повідомлень виходило б, що теж частини американської піхоти вирушили на допомогу південно-корейським оборонцям, головню важкою зброєю. Американські танки „Дженерал Першинг“, забезпечені 90-міліметровими гарматами, вже мали по'явитися на фронті. Дальше на південний захід оборонні війська очистили перерваний вчора ворогом головний шлях з Поганг через Ангганг до Тайгу. Стверджується, що околиця ще не є безпечна, бо вона є просякнута комуністичними партизанами, що в цьому районі мали найбільші сили. Ведеться відповідна очисувальна акція, хоча її серйозно утруднює близькість фронту.

500 ЧЕРВОНІХ ЖЕРТВОЮ ЧОТИРЬОХ АМЕРИКАНСЬКИХ ЛІТАКІВ

На фронті в Кореї, 31. серпня. — Головна квартира американської авіації в Кореї сьогодні повідомила, що чотири американські літаки типу Поствент Ф-51 виконали вчора напад на концентрацію ворожих військ в безпосередньому заплілі фронту біля Поганг і вбили щонайменше 500 ворожих воїнків, як це можна було ствердити при ясній погоді. Це, очевидно, не був одиничний налет і тим самим не одиничні жертви ворога під час вчорашнього дня.

КОРЕЙСЬКА ЗАЛИЗНИЦЯ ЗНИЩЕНА НА 60%

Пусан, Корея, 31. серпня. — На підставі відносин точних даних стверджується, що дотеперішня війна в Кореї знищила щонайменше 60% місцевої залізничної, отже дороги, колового матеріалу та ремонтних верстатів. Корейська залізниця, між іншим, — належала до найкраще розвинених і наймодерніших в Азії.

НОВИЙ ПРОПАГАНДИСТИЧНИЙ ТРЮК СОВЕТІВ В ГРЕЦЬКІЙ СПРАВІ

Лейк Соксес, 31. серпня. — Совєтський представник в Раді Безпекі Об'єднаних Націй, Якіс А. Малік, вчора несподівано поставив на провізоричний порядок нарад Раді справу „інтервенції для досягнення помилування“ 2,877 засуджених на смерть більшовицьких шпигунів і зрадників в Греції. Малік вважає це „масовим терором і масовим вбивством в Греції“, забуваючи при цьому, що цей уряд, якого він репрезентує в міжнародній організації тероризму і убив без суду не тисячі, але мільйони осіб. В дипломатичних колах вважають, що видаючи цю справу, Совєти хотіли б використати це сьогоднішній останній день свого представництва в Раді для пропагандистських цілей. Інші представники, натомість, побуються, що Малік ще може відкрити свій висток, який міг би послужити їм доброю нагодою, щоб під час дискусії над ним висвітлити бодай деякі загально відомі факти зі совєтського терору і народовбивства.

ЗМІНИ ОКУПАЦІЙНОГО СТАТУТУ ДЛЯ НІМЕЧЧИНИ

Лондон, 31. серпня. — Представники трьох західних окупційних потуг, що обмірковували потреби і можливості зміни окупційного закону для Німеччини, досягнули вчора повного порозуміння щодо цього. Дипломатичні представники Бельгії, Голандії і Данії будуть поінформовані про задумані зміни вже сьогодні. Пропоновані зміни передбачують два головні розв'язки: велике збільшення повноважень і авторитету німецького федерального уряду в Бонні у внутрішніх справах та надання йому деяких повноважень в закордонних. Стверджується, що коли б пропоновані зміни були затверджені, тоді німецький уряд мав би право висилати закордон своїх дипломатичних представників, хоча вони не мали б ще повних прав. Обмірковуючи ці зміни, представники західних потуг рівночасно вирішили, що воєнний стан з Німеччиною вже повинен бути теж формально закінчений та що це можна зробити тільки індивідуально, отже кожна з потуг зокрема, а не спільно. Всі ці пропозиції будуть передані до вирішення міністрам закордонних справ ЗДА.

В СВІТІ

- Комуністичний уряд „ущасливого народу маси“ проголосив новий закон про створення ще додаткової „народно-поліційної сили“.
- Турецький уряд відкинув домагання уряду Болгарії відносно примусової репатріації 250,000 турків впродовж трьох місяців. Туреччина не бачить можливості, щоб в так короткому часі можна було полагити цю справу.
- Світова Федерація для Умового Здоров'я почала в Парижі свій третій з черги конгрес, в якому бере участь 200 делегатів з 22 країн.
- Будова нової могутньої електростанції в силі 1,700,000 кіловатів на ріці Волзі біля Сталінграду апробувала совєтська рада міністрів.
- Югославський авіацій Ріста Ліліч призначав на суди, що він видає Совстам інформації про югославські атомні дослідження.
- Міжнародна Конфедерація Вільних Професійних Сілок вислала генеральному секретареві О. Н. Тригера ЛІ телеграму, в якій прирєкає „повну піддержку кожній акції Об'єднаних Націй для оборони Кореї перед комуністичним агресором.“

СВОВОДА SVOVODA

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОВОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДОВКОЛА ФОРМОЗИ

„Справа покинчена“, заявив президент Труман кореспондентам, що хотіли більше знати про це, що зайшло між ним і ген. Доглесом МекАртуром в справі Формози. Це покинчене треба розуміти так, що ген. МекАртур відкликав на приказ президента своє послання в справі оборони Формози, вилане ним на конвенції Ветеранів Чужинських Вояк, одержавши ще окреме письмо з виланенням становища уряду щодо цього. Хоч Труман дав одночасно МекАртуру призначення за його військову діяльність, то його письмо розуміють як пораду, щоб генерал не мішався до політичних справ, зокрема до американської закордонної політики.

Так покинчив цю справу президент Труман, але вона не покинчена в громадянстві, ні в конгресових та політичних колах. Це тому, що тут входять в рахунок різні справи, найважливішою з яких є закордонна політика президента та департаменту стейту. Можна погодитися з президентом, що генерали не повинні мішатися до політики, але в даному випадку ген. МекАртур властиво обороняв політику президента Трумана в справі Формози. Він тільки говорив про цю справу не як політик, а як американський вояк і стратег, руководячись інтересами Америки та демократії. Різниця між ними була тільки в давнішньому становищі секретаря стейту Діна Ачесона, який у своїх візнаннях (10 січня) перед Сенатським комітетом для закордонних справ заявив, що Формоза не має для Злучених Держав ніякого спеціального мілітарного значення та що це „стисла китайська проблема“. Ген. МекАртур тепер доказує, що так не є, бо есентуальне опанування Формози китайським комуністичним режимом, може пересунути есентуальну війну на Північ — з Совєтами та комуністичним Китаєм — до самих берегів Америки.

Як бачимо, з Формозою зв'язана ціла політика департаменту стейту супроти Москви і червоного Китаю. Сьогодні, як през. Труман, так і секретар Ачесон є вже за неутралізацію Формози до цього часу, поки Об'єднані Держави не вирішять остаточно, що з тим островом має статися. Спершу Ачесон був за дипломатичне визнання комуністичного режиму в Китаю Злученими Державами, що означало б призначення йому права і щодо Формози. Проти цього піднявся великий спротив в публічній американській opinio, який зупинив визнання червоного Китаю. Нині та справа ще більше загострилася через хамські виступи проти Злучених Держав советського представника Я. Маліка в Раді Безпеки Об'єднаних Націй. Теперішнє становище американського уряду в справі Формози стрінулося з загальною прихильністю. Побожуючись зміни на гірше, президент Труман, Ачесон та американський представник до Об'єднаних Держав Ворен Р. Остин відсепарували заяву ген. МекАртура від офіційної американської політики, щоб не дати Совєтам та комуністам нового матеріалу до проти-американської пропаганди. Так їм казала поступити не тільки дипломатія, але й політика департаменту стейту, яка ще далі намагася не робити нічого такого, що „дранило б“ Росію.

Публічна opinio поділилася, одні є за дипломатичне поведіння, а другі за те, щоб говорити просто, ясно й правдиво, так, як це зробив ген. МекАртур. Якби не те, що в листопаді вибори, які заважуватимуть на тому, хто матиме більшість у Конгресі — демократи, чи республіканці — був би цілком певно спокійний підхід до цієї справи, а так, заважає часто тільки партійна приналежність: демократи за Труманом і Ачесоном, а республіканці за МекАртуром. Але хоч те добре, що загал народу знає, про що йдеться і може виробити собі свою власну opinio. На нашу думку ген. МекАртур сказав те, що мусить статися, якщо Америка і демократичний світ не рішені капітулювати перед Москвою. Мусить воно статися не тільки на Формозі, але й в багатьох інших місцях.

Дядько Сем в шоломі

Вже сьогодні, під впливом та в наслідок війни в Кореї, багато говориться про „частинну мобілізацію“ американської індустрії для воєнних цілей та про її спроможності, якщо б зайшла потреба повної мобілізації. В конгресі та в пресових органах віддається цим справам одне з перших місць, однак, як критичним заввагом так і позитивним твердженням. Нічого дивного, від цього бо залежить кінцевий вислід теперішньої „теплої війни“, що ще вчора була холодною, а завтра вже може бути гарячою. Звичайно, було б важко сподіватися проголошення точних даних про американський воєнний потенціал. Проте, вже навіть такі загальні і здогадані дані, що їх подає на підставі цілого ряду фактів „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт“ з 1-го вересня, накреслюють імпозантний образ Дядька Сема в шоломі, перед яким мусить мати респект і страх навіть такий заприсяжаний імперіаліст і агресор, як московське Політбюро.

Першусього стверджується, що воєнно-продукційні можливості американської індустрії є сьогодні на багато більші, ніж такі безпосередньо під час другої світової війни. Під час експансії за останніх п'ять років американська індустрія розвинула свою продукційну спроможність в найбільшій в історії і в світі. Деякі конкретні дані ілюструють це твердження.

Продукція основного воєнного матеріалу, отже сталі, є сьогодні до тої міри розвинена, що на випадок війни, може дати країні 25% більше для зброї, ніж була найвища продукція під час попередньої війни. Значить, що замість 36 мільйонів тон сталі, Дядько Сем мав би 45 мільйонів. Це саме в подібній пропорції відноситься до міді, алюмінію та інших основних матеріалів.

При цьому — цих матеріалів було б потрібно багато менше ніж в попередній війні, з якої залишились на складах багато готових вже воєнних кораблів, як теж готових воєнних фабрик. Точніше кажучи, до 30,000 цивільних фабрик, які під час війни продукуватимуть частинно або в цілості воєнний матеріал, буде додана готова вже резерва з 470 чисто воєнних фабрик, що їх побудовано впродовж останньої війни. Протягом шістьох місяців від оголошення „гарячої війни“, ці фабрики можуть виконати замовлення на зброю і амуніцію вартості 41 біліонів доларів.

Збільшена продукція сталі, міді та інших основних матеріалів, зможлила б майже подвоїти продукцію танків та інших воєнних автомашин. Продукційні можливості під цим оглядом передбачаються такі: в теперішньому стані американська автомобільна індустрія могла б випродувувати річно 27,529 середньої величини танків після проголошення повної мобілізації, в порівнянні з 13,468 танків, випродуваних в 1944 році. Продукцію легких танків можна б збільшити на 8,274 річно, в порівнянні з 4,048 під час війни. Крім того, ця індустрія могла б продукувати річно 11,260 бронемашин (в порівнянні з 5,509 під час війни), 38,578 розвідних автомашин (в порівнянні з 18,874 в 1944 р.) та окол. 1,260,000 вантажних військових авт., в порівнянні з 621,000 під час останньої війни.

Приблизно так само представляється справа в можливостях продукції літаків. Американська індустрія при теперішній наявності матеріалів могла б на випадок мобілізації почати продукцію, що досягла б кругло 100,000 літаків річно, що майже вдвоє перевищує продукційні можливості під час останньої війни. Конкретно, Америка могла б сьогодні продукувати, в потребі, річно: 37,000 бомбардувальників, 41,600 боєвих літаків, 10,500 транспортних літаків та 13,400 літаків для окремих цілей.

Відносно кораблів, військових і торговельних, американська флота має їх величезні склади ще з останньої війни. Але в потребі теперішньої продукції сталі та інших будівельних матеріалів зможлила б американська кораблебудівельна індустрія доставити збройним силам швидко після проголошення мобілізації окол. 200 боєвих кораблів, 13,694 менших десантних та інших суден і щонайменше 893 торговельних пароплавів. Приблизно в такій або ще й більшій пропорції збільшились можливості американської індустрії щодо продукції зброї, зокрема всякого роду гармат і т. п.

Подібні порівняльні цифри подається теж в можливостях забезпечення американських збройних сил паливним матеріалом, як теж рівночасної спроможності індустрії забезпечувати найкращими добрими цивільне населення.

Не згадується нічого про продукційні можливості атомової зброї. З попередніх інформацій відомо, що Злучені Держави могли б мати сьогодні на складі щонайменше 450 атомових бомб, тоді як Советський Союз міг би їх мати максимум 25. На тему водневої бомби досі не виділено навіть приблизних здогадів щодо можливостей продукції.

Все це переконує, що шолом Дядька Сема був би не зрівняний, якщо б його такі доведлося заложити. Це визнає теж чому Советський Союз не виявляє надто великої відваги починати пряму агресію, волюючи „локальні війни“.

— Андихристи оці „босяки“ — таких забивати... Ой, понесе ж отой Сталін гріх на той світ, в крові людській він піде!

Вже понеслось між людьми, що відділи у селі перепечені, а вечеря би що. Між хлопців приходять газди і газдині і групами відводять їх по домах.

Одна груба тітка підійшла до групи дядька Андрія. Вона побачила Михайлика і на його вид лиш сплеснула руками: — Побили гет, кажуть, „мазярів“. Так дерли, аж еден там під лісом портки згубив.

— А, вот, можете вже завтра в ліс за дровами їхати, а зі своїм криквом таки до командири йдіть; він вже розсудить.

— Ой, діти біденькі, без хати, без їдла, без хвилюнок! Та й хто ж про них, бідних, там дає, хто їх кровцю пообтирає... Моргують наші діти, мордують...

— „Ти, якби так взели, пішовби?“ — „Ей, друний ти, дурний, на що їм таких, як ми? Рости, кажуть!“

Н. Щербина.

КОРЕЙСЬКИЙ ГОРІХ

Нині раз-у-раз чути різні голоси світової преси про третю світову війну. І що голос — то інша думка. Одні кажуть: ми стоїмо напередодні світової війни, інші ясновидствують і бачать „бездонний морок третьої катастрофи, що насувається“; треті запевняють: ні, до світового конфлікту ще не дійде, загрозу його вдалося відвернути або відстрочити.

Балачки про нову війну почалися ще з червня 1945 року, тобто безпосередньо по другій світовій війні. Чому це так? Бо другий світовий конфлікт не приніс визволення багатьом народам, головню на терені московської імперії — СССР. Народи на тих просторах лишилися в рабстві деспотії новітнього типу, під чоботом безвірницької монополії. Ці балачки почалися насперод у середовищі втікачів із советських земель. Ці люди сподівалися іншого кінця війни; вони побачили не поправну помилку аліантів: один убивник, привідця фашизму, повалений, а другий, народодивець, проводир комунізму, лишився в ролі переможця. Це були голоси, співзвучні сподіванням переважної більшості населення СССР, яке нетерпляче чекає нової війни, як свого визволення.

Німці по другій війні побачили, що той, проти кого світ готувався, воювати цілих двадцять років, лишився не тільки живий, а й переможцем. Кінець війни для німців був кіцею в горлі. Вони, раніш заціпені звірчим шовінізмом, почали розуміти, до чого довела політика їхнього божого ватажка.

Інші голоси, по цей бік залізної заслони, належать страхополохам, які жахаються війни і часто-густо підписують „Стокгольмську відозву“ нарівні з комуністами. Нарешті треті — це вислів тверезих розумів, що об'єктивно розцінюють сучасне напруження годні на складі щонайменше 450 атомових бомб, тоді як Советський Союз міг би їх мати максимум 25. На тему водневої бомби досі не виділено навіть приблизних здогадів щодо можливостей продукції.

Все це переконує, що шолом Дядька Сема був би не зрівняний, якщо б його такі доведлося заложити. Це визнає теж чому Советський Союз не виявляє надто великої відваги починати пряму агресію, волюючи „локальні війни“.

Відповідь на вище поставлене питання одна: комунізм готовий до тотальної війни, але не хоче бачити приготуванням до неї демократичний світ.

Совєтам вигідно, налягнувши миролюбну тогу, твердити, що в Кореї „стану війни нема“, є лише громадянська війна. Їм вигідно звернути очі світу на привид ніби неіснуючої нової війни і цим відвернути його увагу від реальної війни, що з волі советів стріє горами „країни ранньої тиші“. Їм вигідний такий погляд світу на третю війну, бо за цією прогагандою заспокоєння й заколисання свідомості байками про міт нової війни приховується зовсім протилежний цьому, справжній намір й планів Москви. Легко здобута Хіна розвинула в московських імперіалістів нечувану жагоду до нової поживи. Після повалення національної Хіни в советів зміцніла

думка, що демократії не хочуть нової війни і ладні радше віддати країну за країною в розкриті обійми комунізму, аби самими не брати участі в кровопролитті. На омані цієї думки та на факті легкого привертання Хіни до комунізму й ґрунтуються лізніші помилкові плани „самопевнених советських верховодів легко повалити одну по-одній малі держави Азії. Першою з них мала бути Корея, як ж наслідок? Тепер на терені Кореї змагаються дві сили: світ комунізму і світ демократії, О. Н. з одного і СССР із сателітами — з другого боку. Опір О. Н., зокрема Злучених Держав Америки, розладнає оптимістичні плани Москви. Сталін не припускає можливості опору. З цього погляду не дозвуба певної актуальності нещодавня заява голови Асоціації американських фільмових промисловців Еріка Джансона на бенкеті торговельної лалати. Він двічі побував у СССР (востаннє 1949) і мав розмову з Сталіном. Джансон каже: „В розмові зі мною диктатор СССР якось зауважив, що Гітлер зробив величезну помилку, затіваючи світову війну, в той час, як він міг усього домогтися іншими способами“. Безперечно, Сталін — без третьої світової війни зумів приборкати до рук: Болгарію, Чехо-Словаччину, Румунію, Угорщину, Польщу, Албанію, величезну Хіну і советизувати майже пів Німеччини. На черзі, крім Кореї, — Тибет, Індокіна, Японія та інші країни Далекого Сходу. В проведенні в життя свого плану „холодної“ та громадянської війни досі він знав поразки лише в Ірані, Греції та в Берліні. Таким чином, громадянська й „холодна“ війна — це кінчик, на якому новоявлений Атланта хотів би об'їхати спочатку всю Азію, а потім, з десантами нових орд, накинута на Європу і Африку. Та, роблячи це, він забув про свій розмови з Сталіном, сам Ерік Джансон допускається помилки, кажучи: „Я думаю, що війни не буде, поки живий Сталін“. Бо, як він міркує далі, метода „тройського коня“ дає йому потрібні наслідки“.

Та не так може статися, як думає Е. Джансон і як донедавна думав Сталін. Сталін тепер бачить, що в Кореї він зробив велику помилку. Перехитрив сам себе. Щоправда, деяку надію ще подають йому численні армії Хіни. Тож він з успіхом укладає з комуністичною Хіною угоду, згідно з якою хіноці мають втрутитися в корейську війну і кинути „на допомогу північним корейцям свою, принаймні, 150-тисячну армію. Насправді ж хіноська допомога може бути недостатня, (Довіряється на стор. 4-118)

М. Дмитренко.

МИХАЙЛИК

Оповідання з української визвольної боротьби наших днів.

7)

Що Іванкові? Він похилився, ліг на свого кулемета — більшовики регочуть, більшовики біжать — ближче, ближче. Михайлик скаже, він нетерпеливим рухом відсуває Іванка і кладе руку на замок кулемета. Він сам кулеметчик... Бити, бити їх треба!

Опустило поле. По шаленій партизанській гульні — непотрібними вальгуються іграшки — воскові кукли, покинена понівечена зброя — земля ранена, стоптана, не знаєш, де болото, а де кров. Бойовище наше!

Підвечір відділ-переможець вступає в село. Стрілий трійки з пісню вливаються в сілсь-

ку вулицю. Що їм бій, що їм негода? Вулиця вмиє очима. Скриплять двері, тріщать тини, обліплюються, мов мухами, людьми ворота. Накликав, метушня.

— Войско, наше войско йде!

— Ходіть, ходіть, наші хлопці!

Десь на кухні нетерпеливо кипить борщ і, врешті, не дждавшись господарині, спересердя вилітає і з грізним силкотом розливається.

Десь верещить покинена в колісці дитина із незаохланим ще на губці молоком і, не дждавшись матері, кладе в уста власну ногу.

Великоока Краса, дбайливо

поена господарем, піднесла мокру, стікаючу водою морду і дивиться з бездушним здивуванням, як непотрібно покотилось по мураві покинене ведро.

Коні стали у кераті, і гуси втекли на став, а ворота тріщать, а пісня ллється — „Повстанці, повстанці йдуть!“

Статочні газди покинувають головами і струнчуються, згадуючи давні часи, „стару войну“; важать у своїх головах важку героїчну сучасність.

Господині давно поприклали до очей запаски і хлипають, якби якраз хтось жорстоко скривдив їх, а дівчора не втримається — танцює з захоплення, аж вривається з нетерпеливості.

— Повстанці, наші хлопці, чудові, невидані, непоборні, герої йдуть!

Ллється, ллється їх пісня і кличе у бій — пориває у змаг — і тебе там треба, сивоволосий, і тебе, дівчино, і тебе, газдо, і тебе газдине, діти, і вас — усіх, усіх, ми всі —

Україна. У бій, у бій — на повстання.

— Боже, це ж діти наші йдуть!

— Ох, виростили ми їх, виростили — бач, які!

— Та й соколи вони; соколи, ади, еден-в-еден!

— Ов, а крок тримають! Дивіть, іно; жадне войско так не йде злегоныка.

— А що зброя, то вже зброя; кождий, то емпі, то „фінка“. Ади, і пістолі при боці!

— Побили гет, кажуть, „мазярів“. Так дерли, аж еден там під лісом портки згубив.

— А, вот, можете вже завтра в ліс за дровами їхати, а зі своїм криквом таки до командири йдіть; він вже розсудить.

— Ой, діти біденькі, без хати, без їдла, без хвилюнок! Та й хто ж про них, бідних, там дає, хто їх кровцю пообтирає... Моргують наші діти, мордують...

— „Ти, якби так взели, пішовби?“ — „Ей, друний ти, дурний, на що їм таких, як ми? Рости, кажуть!“

ми? Рости, кажуть!“

— Андихристи оці „босяки“ — таких забивати... Ой, понесе ж отой Сталін гріх на той світ, в крові людській він піде!

Вже понеслось між людьми, що відділи у селі перепечені, а вечеря би що. Між хлопців приходять газди і газдині і групами відводять їх по домах.

Одна груба тітка підійшла до групи дядька Андрія. Вона побачила Михайлика і на його вид лиш сплеснула руками: — Побили гет, кажуть, „мазярів“. Так дерли, аж еден там під лісом портки згубив.

— А, вот, можете вже завтра в ліс за дровами їхати, а зі своїм криквом таки до командири йдіть; він вже розсудить.

— Ой, діти біденькі, без хати, без їдла, без хвилюнок! Та й хто ж про них, бідних, там дає, хто їх кровцю пообтирає... Моргують наші діти, мордують...

— „Ти, якби так взели, пішовби?“ — „Ей, друний ти, дурний, на що їм таких, як ми? Рости, кажуть!“

вжився на свого любимця, і тільки довгі вуса з вдоволенням подригували йому.

Михайлик і дядько Андрій пішли в хату господині.

Цей вечір не був найприємніший у житті Михайлика. До хати назбігалось повно тіток, і всі жаліли його, пхали, як дитині, різні бублики і ласощі, а далі кинулися над ним плакати. Михайлик мало підземлю не запався із сорому і був би сто разів утік від них, якби не вояцька гордість, що не дозволяла на такий відступ. Але, хоч Михайлик і залишився, його вояцька гордість була нині дуже порушена. До того ж ще й голос відмовляв йому послуху. На прелелику свою злість, він зовсім захрипів і, замість говорити, лиш півав, мов молодий півник, і це знову безконечно погіршувало його ситуацію.

Врешті тітки забралися, і господиня поклала Михайлика на цих пару годин, що ще залишились, спати у „правдівце“, чисте, м'яке ліжко. Але Михайликові було душно і

зле; він якось западався у подушки, нависла стеля немов душила його, а до того кожної хвили могла влетіти знов яка тітка (нині в селі партизани, і ніхто не спить). Михайликові пригадалась тиша і високе зоряне склепіння — там, у лісі. Михайлик почув, що він уже правдивий партизан.

Вже попівночці ввізвали Михайлика до командири.

Михайлик виструнчився перед ним усім своїм худеньким тілечком, але зголоситись не міг. З його грудей вишлюло лиш якесь несамовите тонке піаніня. Михайлик почервонів, як грань, а командир подивився і прикусив губи, щоб не сміятись. Насилу він знову прибрав серйозну міну:

(Дальше буде).

13-ТА КОНВЕНЦІЯ ЛІГИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

ІВАН ФІЛІП
Керівник танців

ЯРОСЛАВА СУРМАЧ
Артистичний керівник Ліги

ВОЛОДИМИР БАКАД
Заст. голови Ліги і голова
Конвенційного Комітету

СВЯТОСЛАВ ВОЛОШИН
Голова Ліги

ОЛЬГА ДМИТРІВ
Культурний керівник Ліги

СТЕПАН МАРУСЕВИЧ
Диригент хору

ВОЛОДИМИР ДАНЬКО
Спортовий керівник Ліги

МОЛОДЬ—ЦЕ НАША МАЙБУТНІСТЬ

Завтра, в суботу 2-го вересня, починається в Нью-Йорку, в готелі Комадор, 13-та з черги річна Конвенція Ліги Української Молоді Північної Америки. Вже 13-тий раз зберуться українські народженці американської землі, щоби дружньо порадитись і обміркувати багато важливих проблем своєї організації та своєї організованої й індивідуальної праці і вкладу в збереження і рівночасно дальшого збагачення та продовження тої української і американської спадщини, яка їм дісталась від їх батьків та за яку вони відповідальні перед наступними поколіннями.

З інформацій на іншому місці виходить, що Ліга не мала своїх конвенцій в роках 1941-1946. Не важко здогадатися, чому цих конвенцій не було. В цих роках велика частина організованої в рядях Ліги молоді виконувала свою першу і найвищу повинність: свою кров'ю і своїм життям захищала свою країну на всіх побовищах світу, випускуючи нову сторінку слави в анналах американської історії. Чимало з цих молодих людей зложили теж свої буйні голови, щоби ідеали Вашингтона, Линкольна, Джеферсона, ідеали американської свободи і демократії не пропали з лиця землі та щоби їх „праведного закону“ міг діждатись теж і згорюваний український нарід, частиною якого Ліга себе вважає. Вона ж бо Ліга Української Молоді.

13-та Конвенція Ліги знову відбувається в часах, коли світ знову дрижить в своїх основах, коли найбільш жорстокий і безощадний тоталітарний ворог, тим разом червоний, хоче здійснити те, в чому американська зброя перешкодила його гітлерівським попередникам. Можливо, що зі свіжими ж згадками, переживань з другої світової війни, багатьом з делегатів теперішньої конвенції Ліги знову доведеться почути заклик Дядька Сема та вирушити на захист того, що цінніше від життя: волі. Теперішня Конвенція повинна скріпити в них свідомість і переконання, що ці ідеали справді гідні найвищої жертви та що кожна жертва в їх обороні буде благословлена багатьма поколіннями всіх народів.

Це дає тим більше причини і до серйозних нарад і до заваж. Одного і другого, як завжди, від душі бажаємо цій 13-тій конвенції нашої Молоді — нашої Майбутності!

ЛІГА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

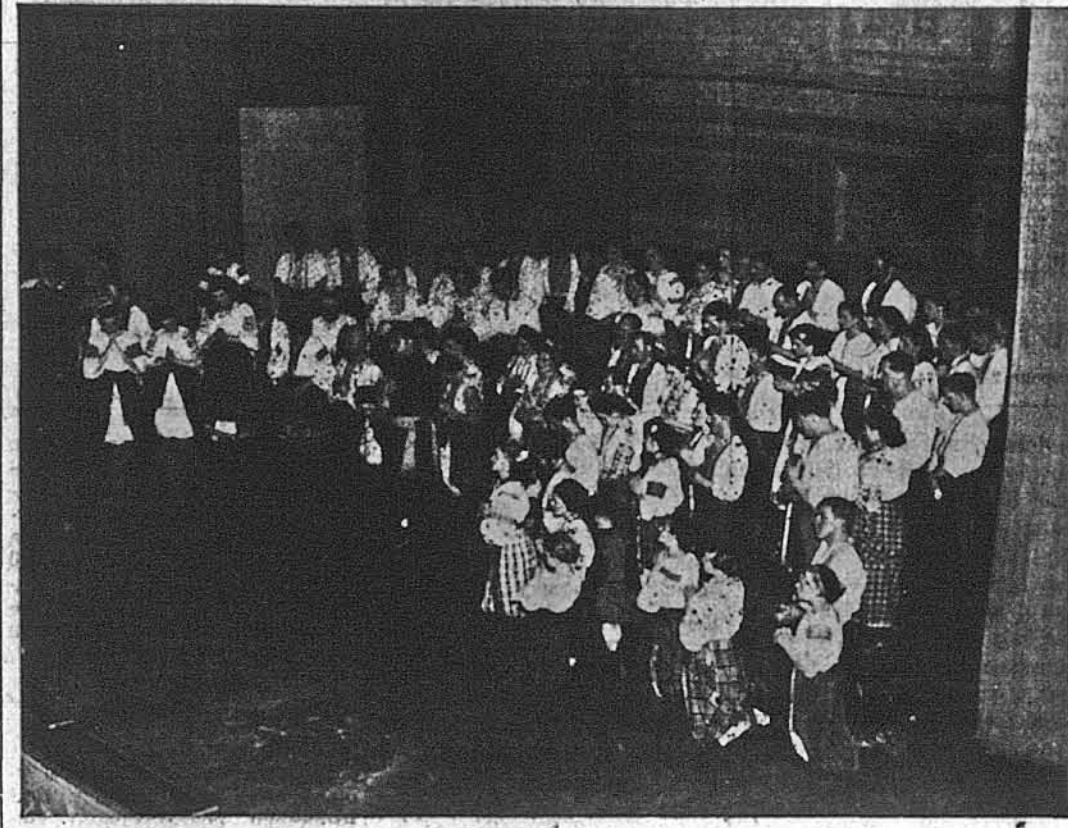
Лігу Української Молоді Північної Америки формально створено на першому її конгресі, що відбувся в Шیکاго, дня 28. квітня 1933 року. Це не значить, що до того часу в Америці не було організації української молоді. Навпаки, вони існували і діяли в різних формах і видах вже на багато раніше, тільки, що були в більшості локальні товариства і без своєї центральної репрезентації. На цьому першому конгресі винесено таке рішення: „Ми, організації української молоді, з'єднуємо себе в Лігу Української Молоді Північної Америки, щоби досягнути краще розуміння ідей і проблем українського народу“. Це були народили Ліги, першим президентом якої вибрано тоді Степана Шумейку.

Другий конгрес Ліги відбувся в Нью-Йорку, в днях 1. і 2. вересня 1934 року, і в ньому вже взяло участь біля 100 делегатів організації молоді. Головою Ліги і на цьому конгресі перевибрано Степана Шумейку.

Третя конвенція відбулася в Дітроїті, в днях 31. серпня і 1. вересня 1935 року, з приблизно такою самою участю делегатів. Виголошено цілий ряд резолюцій, що мали на меті вжити в дальнійшій праці молоді. Головою Ліги знову вибрано Степана Шумейку.

На четвертій конвенції Ліги, що відбулася вже традиційно під „Лейбор-Дей вікенд“ в 1936 році в місті Філадельфії, вже було 360 делегатів. Конвенція, крім ділових нарад та рішень, була зв'язана з великою спортивною „Українською Олімпіадою“, в якій взяло участь 150 українських змагунів з-поміж молоді та який пригортався біля 5,000 публіки. Імпреза тоді мала широкий розголос в американській пресі. Провід Ліги тоді перейшов до рук Івана Панчука з Дітроїту, сьогоднішнього голови ЗУАДКО-м'їтету.

П'ята конвенція Ліги відбу-

ВЛАДИКО НЕБА І ЗЕМЛІ...! Могутня кінцева сцена з опери Артемовського „Запорожець за Дунаєм“, у виконанні мітropolitanської групи, що виступить в Карнегі Голл з нагоди 13-тої конвенції Ліги Молоді. В першому ряді зліва стоять Марія Полянська-Лисогір в ролі Одарки, а біля неї в першому ряді клячуть Осип Стедур, в ролі Караса.

ни. Її головна увага була звернена — як це сказано в звіті — на оборону українського імені в Америці, що його тоді почали зливати червоні вороги українського народу, користуючись з воєнних обставин. Відбулася теж тоді відповідна культурна імпреза. До нового провуду Ліги увійшли: Честер Монастирський, як голова, та Осип Гурський, Анна Чопек, Софія Сторож, Михайло Прилуцький, Іван Іванчук, та Осип Лисогір як члени управи.

На цій конвенції закінчилося організаційне життя молоді, що його на кілька років перервала війна. Величезна частина членів цієї Ліги відразу опинилася в рядях Американської Армії та своєю кров'ю і життям захищала свою країну перед ворогами на всіх світових фронтах.

В цій боротьбі за Америку та за американські принципи свободи і демократії багато з членів цієї Ліги зложили свої голови далеко від рідної американської землі, випускуючи не одну сторінку слави в американській історії та не один героїчний вчинок на зорях американських прапорах. Ті, що пережили війну і вернулися додому, негайно опісля з новою енергією та з новим досвідом зважилися знову на відновлення організаційного життя своєї Ліги.

Перша післявоєнна і десята з черги конвенції Ліги Української Молоді Північної Америки відбулася в місті Філадельфії, в днях 30. серпня до 1. вересня. Конвенція відбулася в нових післявоєнних обставинах і нею формально відновлено діяльність Ліги. В рамках цієї конвенції, крім ділових справ, відбулася теж „парада талантів“. Дальший провід Ліги тоді передано новій управі в складі: Данило Слободян — голова, Петро Кесей і Анна Пастушек — заступники голови, Софія Демидчук і Теодор Шумейко — секретари та Осип Лисогір — касир.

Одинадцята конвенція Ліги, яку в відомленні кореспондента „Свободи“ вже названо „небувалым здвигом американсько-української молоді“, відбулася в „місті Зепків“, в Арона, Огайо, в днях 4, 5 і 6-го вересня 1948 року. Офіційний конвенційний реєстр виказує, що там було 672 делегати молоді з 35 різних міст Злучених Держав і Канади. Проте, в самій конвенції брало участь або були привітні поверх 1,000 осіб. Під знаком цієї конвенції стояв, можна б сказати, цілий Акт-

рон. На цій конвенції, головним організатором якої була Геневфа Зепко, сьогодні вже Зепко-Жеребняк, мав місце головний в американській пресі інцидент демонстративного усування більшешвицького прапора з готельної залі. Величавий культурний фестиваль був великою атракцією не тільки для учасників конвенції, але й місцевого населення. Головою Ліги на цій конвенції був вибраний Михайло Задорецький.

УПРАВА ЛІГИ МОЛОДІ ЗА ЧАС ІСНУВАННЯ

Рік 1933-1934

Степан Шумейко, Галина Гаврилюк, Анна Балько, Степан Демидчук.

Рік 1934-1935

Степан Шумейко, Анастасія Олесюк, Василь Буката, Степан Демидчук.

Рік 1935-1936

Степан Шумейко, Анастасія Олесюк, Степан Ярема, Маргарита Семенків, Степанія Манастерська, Степан Демидчук.

Рік 1936-1937

Іван Панчук, Степанія Манастерська, Володимир Самотус, Меланія Зінн, Евелін Калакура, Володимир Дутчак.

Рік 1937-1938

Іван Романішин, Степан Добридень, Марія Сарабуш, Іван Козбин, Меланія Зінн, Іван В. Іванчук, Петро Захарчук.

Рік 1938-1939

Іван Романішин, Марія Сарабуш, Степан Курляк, Пирль Зорена, Доля Малевич, Петро Захарчук.

Рік 1939-1940

Михайло Пізнак, Ольга Шабатура, Володимир Буката, Петро Захарчук, Іван Козбин, Галина Слободян, Евелін Калакура.

Рік 1940-1941

Іван Робертс, Галина Слободян, Честер Монастирський, Осип Лисогір, Михайло Прилуцький, Гері Ковадло.

Рік 1941-1947

Осип Гурський, Анна Чопек, Честер Монастирський, Осип Лисогір, Софія Касій, Юлія Пушків, Іван В. Іванчук.

Рік 1947-1948

Данило Слободян, Ольга Пастушек, Петро Касій, Осип Лисогір, Софія Демидчук, Теодор Шумейко, Анна Міц, Меланія Мілянович, Ярослав Сурмач, Володимир Данько, Андрій Кричків, Михайло Елко, Анна Чопек, Іван Іванчук, Осип Гурський.

Рік 1948-1949

Михайло Задорецький, Теодор Шумейко, Геневфа Зепко, д-р Антін Вахна, Еміль Заблоский, Борис Пішко, Софія Гулик, Галина Мураль, Ярослав Сурмач, Ольга Зепко, Володимир Данько.

Рік 1949-1950

СВЯТОСЛАВ ВОЛОШИН — президент; Володимир Бакад, Гелен Мураль та Іванна Гарасим — заст. президентки; Анна Дидик — секретар; Ольга Фігель — рекорд секретарки; Анна Стець — кореспондент секретарки; Ярослав Сурмач — артистичний керівник; Ольга Дмитрів — культурний керівник; Осип Гурський, Михайло Задорецький, Честер Монастирський, Данило Слободян — дорадники. Михайло Вічорек — ексекутивний секретар.

ПРОГРАМА XIII. КОНВЕНЦІЇ ЛІГИ МОЛОДІ

П'ятниця, 1-го вересня:

Год. 12:00-12:30 ввечері: рестрація делегатів і гостей в готелі Комадор, товариські зустрічі, радіо-телевізійні програми, спортивні розривки.

Субота, 2-го вересня:

Від год. 9-тої рано до 5-тої ввечері продовжуватиметься рестрація.

Год. 10:30 рано: Відкриття конвенції у великій балейній залі готелю Комадор; відспівання Національного Гімну; Молитва; Привітання — виголосить голова Конвенційного Комітету Володимир Бакад; Привітання від міста Нью-Йорку; Формальне відкриття Конвенції — довершить президент Ліги, Святослав Волошин; Провірка делегатів і репрезентованих ними клубів та організацій молоді; Вибір Президії Конвенції; Іменування конвенційних Комітетів.

Год. 12:00-1:30: Обідова перерва.

Год. 1:30: Продовження Конвенції: Звіти Управи (голови, ексекутивного директора, культурного керівника) та загальна дискусія; Доповіді: Українці і холодна війна — виголосить голова Українського Конгресового Комітету, проф. Лев Добрянський; та Проблема Переміщених Осіб — виголосить ексекутивний директор ЗУАДКО-м'їтету, д-р Володимир Галан; Год. 9:00 ввечері: Привітальна забава у Вебстер Голл при 119 Іст 11-та Стріта.

Неділя, 3-го вересня:

Рано: Богослуження в Українській Католицькій Церкві св. Юра, та в Українській Православній Церкві св. Володимира. Год. 2:15 пополудні: Музично-Танцювальний Фестиваль в Карнегі Голл при 57 Вулиці і 7-мій Есено.

Год. 6:30 ввечері: Бенкет у великій балейній залі готелю Комадор.

Год. 10:00 ввечері: Пів-формальний бал в тій самій залі.

Понеділок, 4-го вересня:

Год. 9:00 рано: Продовження Конвенції: Відчитання протоколу з попередньої конвенції; Продовження дискусії та біжучих справ; Вибір нової Управи Ліги.

Год. 12:00-1:30: Обід.

Год. 1:30 пополудні: Продовження конвенційних нарад; Звідомлення конвенційних Комітетів; Резолюції; Закінчення Конвенції.

Відспівання національних гімнів: українського, американського і канадського.

КОНВЕНЦІЯ Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ

Рівночасно з Конвенцією Ліги Молоді, відбувається щорічно теж конвенція Т-ва Українських Професіоналістів, яке тепер, виходило б, робить максимальні зусилля, щоби остаточно вийти з „організаційної стадії“, в якій воно перебуває вже довгі роки. Цим разом, як це можна вносити на підставі загальної програми конвенції, вона подумана дуже серйозно і дуже широко. Рестрація членів відбуватиметься рівночасно з рестрацією на конвенцію молоді.

В суботу, від год. 9:30 до 12:00 пополудні, відбувається сесія, під час якої будуть виголошені важливі доповіді, темами яких будуть: „Законодавство для Переміщених О-

сіб та можливості його використання для українців, зокрема для професіоналістів“; „Українська визвольна акція по лінії американської закордонної політики в холодній війні“; „Наукове Товариство ім. Шевченка; його наукові і виховні досягнення“; „Американська демократія з точки зору урядового, особистого, домашнього і рідничного життя“. Крім цих доповідей, Осип Лисогір говоритиме про „Мобілізацію американсько-українських можливостей і відомостей для допомоги Америці в боротьбі проти комуністичного імперіалізму“.

В програмі конвенції є теж важливі організаційні справи та напружі для дальшої праці.

ПРОГРАМА ФЕСТИВАЛЮ

Музично-танцювальний фестиваль, що відбувається з нагоди 13-ої конвенції Ліги Молоді старанням Українського Метрополітального Комітету, почнеться в год. 2:15 пополудні, в неділю, дня 3-го вересня, у репрезентативній Карнегі Голл.

В програмі Фестивалю виступлять: 1. Український Чоловічий Хор з Шیکاго, під керівництвом Олександра Юрченка. Відспівас композиції Чайковського, Давидовського, Стеценка та інших.

2. Осипа Оля Чучман, молодша скрипка-віртуозка з Канади, відспівас композиції Блоха, Дебусі і Беля Бартока.

3. Українське Танцювальне Товариство в Нью-Йорку, під керівництвом Івана Фліса, виконає п'ять гудульських танців.

4. Українське Хорове Товариство Нью-Джерсі, під керівництвом Юрія Кириченка, молодшого, відспівас п'ять пісень Люттовича (з гостинням Люттовича Осипа Стедурі зі сольом

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ЗАПЕТИ. БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВІДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА

